

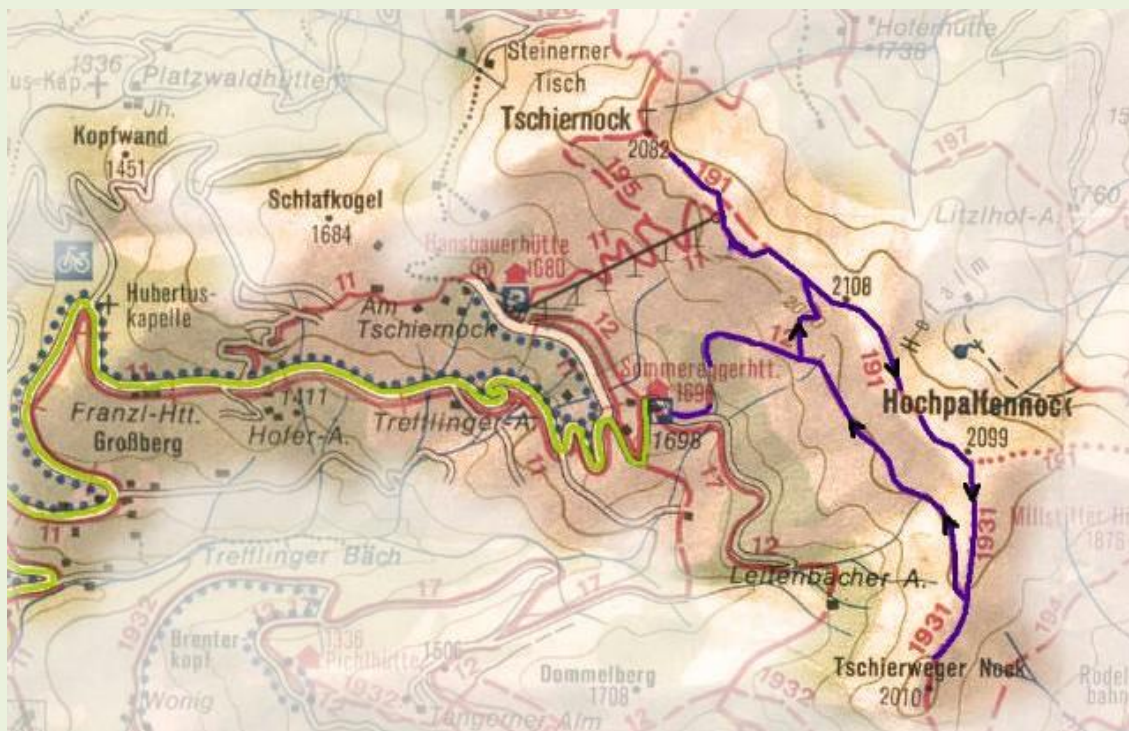

Tschiernock bij Treffling Seeboden

Sommereggerhütte - Jagahütte - Tschiernock - Steinernes Mandl - Tschierweger Nock

5 uur, 7.5 Km en 440 hoogtemeters

Als je een prachtige dag wilt doorbrengen op grote hoogte, dan ga je via de Tschiernock Panoramastrasse omhoog om daar een lichte wandeling over een lange bergrug te maken. Alleen in het begin is het even stijgen, maar daarna gaat het alleen over glooiende bergtoppen naar verschillende geweldig mooie uitzichtpunten. De looptijd is eenvoudig in te korten, of juist te verlengen als je de smaak te pakken krijgt.

Vanuit het Gailtal reizen we via de Windische Höhe naar Seeboden in het Spittal, aan de voet van de Nockberge. Vanaf Seeboden dan naar het dorpje Treffling, om de daar goed aangegeven Tschiernock Panoramastrasse omhoog te rijden. We hebben deze prachtige tolgeweg jaren geleden als eens gereden, maar de weersomstandigheden lieten toen niet toe om er een wandeling te maken. Vandaag gaat dat lukken.

Zodra we de smalle straatjes dwars door Treffling, waarbij we steeds de duidelijke bordjes volgen hebben gehad, stoppen we bij het houten huisje met slagboom om onze entreepenningen voor deze weg te voldoen. Voor € 5,50 per auto mogen we doorrijden en krijgen ook nog een foldertje mee met daarop een aantal 'wandervorschläge'.

Note: Wie vaker onze wandelingen loopt en weer een rustige dag in een stil gebied verwacht, komt hier bedrogen uit. Voor toegang moet hier worden betaald en we zien vaker dat dit voor veel toeristen een teken is dat dit dan de moeite waard moet zijn om te bezoeken. Natuurlijk is dit ook heel mooi en goed verzorgd, maar er zijn mooiere wegen waar niet voor hoeft te worden betaald (Straniger Alm, Steinwender Hütte, Rattendorfer Alm. Osternig), en die misschien daarom heel weinig worden bezocht.

Normaal zoeken wij juist dat soort minder bekende bestemmingen op. Vandaag zijn we dus niet alleen.

Het gaat 870m omhoog over 12Km met veel haarspeldbochten. De gehele route is geasfalteerd tot aan de splitsing Hansbauerhütte en Sommereggerhütte. Onderweg omhoog moet er natuurlijk regelmatig worden gestopt, vooral na het bos in het open alpenlandschap, om van de mooie uitzichten te genieten. De kijkjes in het Spittal met erboven de Goldeck bergketen, is prachtig.

Op de splitsing gaan we rechtsaf, het laatste stukje omhoog naar de Sommereggeralm. (foto) Daar is een ruime parkeerplaats en er beginnen veel wandelroutes.

De wandelkaart op het grote informatiebord is identiek aan het kaartje in de brochure die we bij de slagboom hebben gekregen. Wie één van de vier genummerde routes op die kaart wil lopen kan er ook mee uit de voeten, maar pas wel op. De afstand- en hoogteverhoudingen op deze kaart kloppen niet. Wat een korte weg lijkt kan zwaar tegenvallen en de lange paden over de bergrug heb je uitgelopen voor je er erg in hebt. Andere bergpaden en wegen die we onderweg tegenkomen staan niet op deze kaart aangegeven, zodat je niet van de genummerde route af moet wijken zonder echte wandelkaart mee te nemen.

We kiezen als basis voor route twee, maar trekken wel ons eigen plan met behulp van onze 1:50.000 wandelkaart. Met de rug naar de boerderij gaan we door het hek de *Forstweg* op die links omhoog loopt. Al bij de eerste bocht moet de fotocamera in actie komen. Een levensgrote *Alpenhorn* blazer lijkt de tevens van hout gemaakte noten op de notenbalk te spelen. Schitterend gemaakt.

De weg slingert langzaam omhoog, langs een watertrog voor het vee en splitst zich kort daarna. We gaan linksaf op de nu steilere stenige weg. Bij de volgende bocht naar links gaat het het bos in.

Delen door het bos en open stukken met meer uitzicht wisselen elkaar af. Soms met flinke steile hellingen, maar wel steeds afgewisseld met gemakkelijker te lopen trajecten waarbij de klimspieren weer even kunnen ontspannen.

We blijven deze weg volgen tot aan de boomgrens. Een laatste klim in een bocht naar rechts, dan wordt het landschap open en zijn we op de Alm met natuurlijk weer een hek om de koeien boven te houden.

Vanaf hier loopt de weg verder horizontaal, langs de ronding van de berg met een lange boog naar rechts. In de richting van een houten hut, de Jagahütte, die vanaf nu steeds zichtbaar is (Foto boven). Schaduw zullen we nu

nergens meer vinden, dus zetten we de petten op en lopen verder door dit fraai golvende landschap.

Route twee gaat voorbij deze hut omhoog, maar al voor de hut is een afslag naar links die wij nu nemen. Hier wijken we dus af van de uitgezette routes. Het gele bordje bij deze splitsing geeft aan dat we nu richting de Tschiernock gaan.

Het pad is hier een bergpaadje, dwars door de alpenwei omhoog richting een Sattel. Het gaat af en toe pittig omhoog, maar de extra inspanning wordt wel vergoelijkt door het uitzicht wat vooral achter en links van ons steeds indrukwekkender wordt. Het zijn de laatste serieuze hoogtemeters voor vandaag, daarna gaan we vooral over de bergrug lopen wat slechts een beetje op en neer zal gaan.

Op de Sattel aangekomen komt er nog het uitzicht in het tegenovergelegen dal bij. Het wordt steeds beter. Links zien we nu duidelijk de Nockberge in de verte liggen met mooi besneeuwde toppen. We gaan die kant op om eerst de Tschiernock te bezoeken.

Tussen ons en de Tschiernock ligt nog een klein topje die we over moeten, om erbovenop een prachtig zicht te krijgen op de Tschiernock met het Gipfelkreuz. Op de achtergrond nu nog mooier afgetekend de sneeuw en de gletsjers (Foto).

Ook naar alle andere zijden kan oneindig ver worden gekeken. Mooi is vooral de links onder ons gelegen Millstätter See in het wat heilige dal.

Even doorstappen en dan staan we bij het kruis. Tijd voor een korte pauze om van het mooie panorama te genieten. De Nockberge, links de Reisseckgruppe..., onze dag is nu al geslaagd.

We vervolgen de wandeling door terug te keren naar de *Sattel* waar we eerder naar boven kwamen. Weer over het kleine topje, en vanaf de *Sattel* nu rechtdoor omhoog naar de verderop gelegen volgende top.

Slechts enkele meters omhoog en we zijn op het hoogste puntje van vandaag aangekomen; 2108m. Dat het de hoogste top is wordt nog eens extra benadrukt door de daar opgestapelde '*Steinmandl*'.

We voegen er graag nog een steentje aan toe en maken er nog wat foto's. Het uitzicht blijft overal onveranderlijk mooi. Zeker daar we vandaag het weer ook op onze hand hebben.

Daarna volgt dan weer een lichte afdaling over het pad rechts langs de hier weer aanwezige vee afrastering.

Daar stuiten we op een grote kudde koeien die rustig in het gras liggen te herkauwen. Ondanks het rustige plaatje passeren we voorzichtig, want er zitten veel jonge kalfjes tussen. Vooral met honden is het dan raadzaam voorzichtig te zijn. Ook de aanwezigheid van onze trouwe Reni zou wel eens verstorend op deze rust kunnen werken.

Deze koeien zijn grote drukte en honden blijkbaar meer gewend dan soms op andere alpenweiden. Ze storen zich niet aan ons zodat we rustig door kunnen lopen en nog wat plaatjes kunnen schieten.

Voor ons uit zien we al weer het volgende topje. Weer gaat het licht omhooggaat richting het van veraf al zichtbare Topkruis.

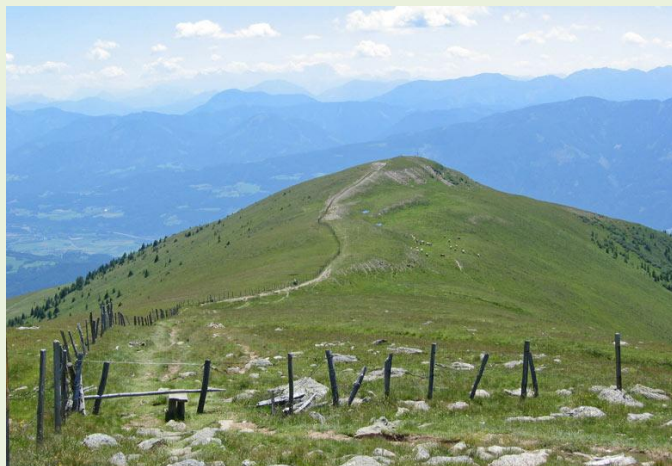

Op de gratis ontvangen kaart is deze bergtop aangeduid als het hoogste topje, de Hochalfennock met 2108m, maar ook dat is weer niet juist. De naam klopt wel, maar zowel onze eigen kaart als het daar aanwezige bordje geven aan dat deze 2091m is. De 'Steinernes Mandl top' zojuist was dus net hoger.

Bij het Gipfelkreuz houden we nog een pauze en overleggen hoe we verder gaan. Net voor we op deze top aankwamen, was er rechts een pad omlaag rechtstreeks naar de Jagahütte, een kortere route terug.

Het alternatief is doorlopen naar de volgende top, de Tschierweger Nock en van daaraf terug te keren naar de Jagahütte. Wij gaan verder.

Vanaf dit kruis is de hele nog te volgen route mooi zichtbaar (Foto rechts). We hopen op de Tschierweger Nock nog een fraai uitzicht te krijgen op de Millstätter See.

We vervolgen de route omlaag richting de volgende Sattel tussen de Tschierweger Nock en de Millstätter Törl.

Daar is weer een splitsing voorzien van informatieborden. We gaan nu rechts verder omlaag, opnieuw langs een draadafscheiding. Het pad is hier slecht. Er zijn diepe sporen uitgesleten door het hemelwater wat het lopen moeilijker maakt.

Al snel lopen we dan ook parallel aan het pad door het gras van de Alm waar het gemakkelijker lopen is.

Op het laagste punt passeren we een pad naar rechts wat straks onze terugweg gaat worden. We lopen door naar het kruis en zien inderdaad een leuk uitzicht op de Millstätter See, maar ook hier slechts voor een deel en in een lichte nevel gehuld.

Gezien de tijd blijven we dan ook niet lang en gaan terug omlaag waar we nu het smalle pad links langs de berghelling nemen.

Ook hier gaat het weer heel geleidelijk omlaag en kunnen we flink opschieten. De Jagahütte is het volgende doel, maar die is onderweg ernaartoe niet zichtbaar. Pas in het laatste deel gaan we nog een hobbeltje over en zien we de hut onder ons liggen.

In de schaduw van de hut, bij de erlangs stromende beek, eten we nog een appeltje en maken ons op voor het laatste deel van de tocht.

Voor de verdere terugweg zijn geen alternatieve wegen beschikbaar, zodat we vanaf nu de route omlaag volgen waarover we ook naar boven kwamen.

Al snel zijn we weer bij het wegkruis waar we eerder rechts omhoog zijn gegaan en volgen deze brede weg. Voorbij het veehek, en dan weer het bos in omlaag richting de parkeerplaats.

Zodra we de geparkeerde auto bereiken, bevrijden we ons van de rugzakken en wandelschoenen, en lopen richting de Sommereggerhütte in de hoop daar nog even op het terras te kunnen zitten.

We lopen naar het geweldig grote terras bij het Gasthof Sommereggerhütte, op een keurig grasveld gelegen. Vooraan op het terras loopt het nog verder door om de Gaststube heen en hebben we vanaf de voorzijde een geweldig mooi vergezicht in het dal en op de besneeuwde bergen van de Reisseckgruppe.

Links in de hoek vinden we een plekje op een houten vlonder waar we plaats nemen op een comfortabele houten bank.

Het was een lange dag en we moeten straks nog anderhalfuur terugrijden voor we aan tafel kunnen, zodat een lekkere Jausenplatte als tussendoortje in goede aarde valt. Het ziet er zeer goed uit en smaakt minstens zo goed als het er uitziet.

Zoals vaak in de bergen zijn we onder de indruk van het bedienend personeel. Natuurlijk hebben we een drinkbakje en water bij ons voor Reni, maar een aardige kelnerin, die begaan was met dat kleine hondje, stond er op ook het beestje van fris water te voorzien. Dat is een grote gele bak met water te worden, geschikt voor het formaat herder. Maar natuurlijk heel goed bedoeld.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een locale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |